

Kako sam u Kristu našao jedinoga posrednika

Rođen sam na sjeveru Italije 1910. godine, kao dijete siromašnih ali pobožnih roditelja rimokatolika. Nakon što me 29. lipnja 1935. godine kardinal Rossi zaredio za svećenika, poslan sam u Sjedinjene Države.

Nekoliko godina nakon toga sam za rođendan dobio malen radio-prijemnik. Na svoje iznenađenje, ali i radost, s njime sam mogao primiti i neke protestantske radio-emisije. Od samog početka sviđale su mi se poruke i pjesme. No ono što me se najviše dojmilo bilo je to koliko su važnost propovjednici pridavali Bibliji. Izgledalo je kao da zaista žele ispuniti Kristov nalog: *Propovijedajte evanđelje svakome stvorenju* (Markovo evanđelje 16,15).

Budući da sam htio dokazati da sam ja, kao član Rimokatoličke crkve, na pravome mjestu i da su svi oni koji se nalaze izvan te crkve u golemoj zabludi, počeo sam ozbiljno i uz molitvu čitati Bibliju. No što sam je više čitao i što sam se predanije molio, postajalo mi je jasnije da je upravo Rimaska crkva ta koja se nalazi u zabludi.

U Ivanovom evanđelju sam čitao: *A svima koji ga primiše on dade moć da postanu djeca Božja, onima koji vjeruju u njegovo ime* (Ivan 1,12). *Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenoga Sina da tko god u njega vjeruje ne propadne, nego ima život vječni* (Ivan 3,16). Biblija se nije mogla jasnije izraziti u pogledu najvažnijeg životnog pitanja – pitanja našega spasenja.

Nauci koje nisam našao u Bibliji

Kao rimokatolički svećenik uopće nisam mogao znati je li moja duša spašena i hoću li u vječnosti zaista biti kod Boga. Uvijek izno-

va uviđao sam to da mi ni moja revnosti ni dobra djela koja sam činio kao svećenik ne mogu pomoći u pogledu spasenja, jer sam u Svetom pismu, Bibliji, pročitao: *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Efežanima 2,8-9).

Ta spoznaja potresla je moju vjeru u rimokatoličke nauke (doktrine) u koje sam dotad vjerovao. Jedan katolik nema drugog izbora: ili će bezostatno prihvatiti ono što naučava Rim ili će biti izopćen. Budući da sam počeo sumnjati u sve, Sveto sam pismo počeo čitati još pomnije negoli prije. Otkrio sam da je djelo koje je Isus Krist dovršio na križu potpuno dovoljno: *Po toj volji smo posvećeni prinostom tijela Isusa Krista jedanput zauvijek* (Hebrejima 10,10). *Jer jednim prinostom on je zauvijek usavršio one koji su posvećeni* (Hebrejima 10,14). *Koji ne treba danomice, kao ti veliki svećenici, najprije prinostiti žrtve za vlastite grijeha, a potom za grijeha naroda: jer je to učinio jedanput zauvijek prinijevši samoga sebe* (Hebrejima 7,27). Stoga su i misna žrtva, sakrament ispovijedi i čistište potpuno suvišni.

Idi k Isusu umjesto u Rim

Postalo mi je jasno da svi nauci samozvane “jedine prave Crkve” nisu ništa drugo doli rimokatoličke izmišljotine. Tijekom svog daljnjeg proučavanja utvrdio sam da u Bibliji nije moguće naći ni naznaku, a kamoli potvrdu za štovanje Marije i svetaca. Kada je na svadbenoj gozbi u Kani ponestalo vina, prava Marija, majka našega Otkupitelja, poslužitelj je poslala k Isusu: *Što god vam on kaže, učinite* (Ivanovo evanđelje 2,5). Krist Isus i nas poziva da dođemo izravno k Njemu, a ne onako kako to naučava Rimokatolička crkva, zaobilaznim putem posredstvom svetaca: *Dođite k meni svi koji ste izmučeni i opterećeni i ja ću vas odmoriti* (Matejevo evanđelje 11,28). *Ja sam put, istina i život: nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni* (Ivanovo evanđelje 14,6). *Ako bilo što zaištete u moje ime, ja ću to učiniti* (Ivanovo evanđelje 14,14). I Pavao je, pod Božjim nadahnućem, napisao: *Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi: čovjek Krist Isus* (1. Timoteju 2,5).

Na temelju svojeg proučavanja Biblije morao sam zaključiti da cjelokupan kult nebrojenih svetaca nije ništa drugo doli pronalazak Rimokatoličke crkve. Prvi put u mojem životu bilo mi je potpuno jasno da su nauci Rimokatoličke crkve pogrešni i zahvalio sam se Gospodinu što mi je otvorio razum. Nije mi preostalo ništa drugo doli napustiti Rimokatoličku crkvu. Počeo sam s odgovarajućim pripremama, ali krajnju sam se odluku još uvijek bojao donijeti. Znao sam da će moji roditelji, braća i sestre biti duboko povrijeđeni, a katolički vjernici silno razočarani. Izgubit ću i mnoge dobre dugogodišnje prijatelje, kao i napustiti sigurnost, ugled i mnoge životne udobnosti. Stoga sam to izbacio iz sebe i molio se. No Gospodinov odgovor bio je jasan i nedvosmislen: *Onaj tko oca ili majku voli više negoli mene, nije mene dostojan; i onaj tko sina ili kćer voli više negoli mene, nije mene dostojan* (Matejevo evanđelje 10,37).

Kako više ne bih morao slušati takve Božje opomene, ostavio sam Bibliju po strani i predano se posvetio svome poslu. Prisjetio sam se kako sam se u svećeničkom sjemeništu, a osobito na dan svojeg zaređenja, zavjetovao da ću biti jedan od najboljih svećenika.

Mač Božje riječi

U siječnju 1955. godine doživio sam jedno ugodno iznenađenje. U gradu Kansas City zatekao se propovjednik Giuseppe Zacchello, izdavač časopisa "The Convert Magazine" (poznatog i pod nazivom "Obraćeni katolik"), pa me došao posjetiti. Zabezeknuo sam se kada me Zacchello upitao jesam li spašen. To me pitanje neprestano progono pa sam se uvijek iznova molio Bogu da mi pokaže put spasenja. Odgovor je bio nedvosmislen i, istodobno, služio kao ukor: *Nemojte misliti da sam došao mir donijeti na zemlju: nisam došao donijeti mir, nego mač* (Matejevo evanđelje 10,34). Upravo taj mač bio mi je potreban da se odvojim od svega što sam dotad volio i što mi je vrijedilo.

Sada, nakon što sam povjerovao u Gospodina Isusa tako što sam posve osobno vjerom prihvatio njegovo spasonosno djelo, doživio sam ispunjenje sljedećeg obećanja mogega Gospodina: *Zaista, kažem vam: Nema ni jednoga tko je ostavio kuću, ili roditelje, ili bra-*

ću, ili ženu, ili djecu zbog kraljevstva Božjega, a da ne bi primio mnogostruko već u ovome vremenu, a u budućem svijetu život vječni (Lukino evanđelje 18,29-30).

***

Leo Lehman (vidi članak broj 45) i Giuseppe Zacchello (vidi članak broj 28) dobro su poznavali Giovannija (Ivana) Zanova. U međuvremenu je taj smjeli borac za Evanđelje otišao k svome Gospodinu.